ROBERT COSMOC, ANTRENOR PRINCIPAL LA FARUL

În ședința de analiză a activității din turul campionatului diviziei naționale A, ținută aseară, Biroul secției de fotbal Farul Constanța a aprobat cererea repetată a lui Bazil Marian, motivată de chestiuni familiale, ca începînd cu data de 16 decembrie să nu mai funcționeze ca antrenor principal al echipei divizionare A.

În locul lui Bazil Marian a fost numit ca antrenor principal Robert Cosmoc.

Pe „tabla de șah" a fotbalului divizionar A — piese de cotitură, pe alb și piese tactice neglijate, pe negru

Tur de orizont la sfîrșitul sezonului de toamnă

DE CE NU FOLOSIM TOATĂ LĂȚIMEA TERENULUI LA ACȚIUNILE DE ATAC

Mă refeream în finalul articolului anterior la unele neglijențe tactice.

Cu „bilă neagră" se înscrie, în acest sens, chiar Rapid București care, deși își organizează bine jocul apărării și destul de atent jocul de construcție la mijlocul terenului, de aici spre poarta adversă joacă — nu prea rar — numai pe „sfertul de teren" din partea dreaptă. Joacă deci, practic, fără extremă stîngă, pentru că indiferent cine este pus în formație: Codreanu, Petreanu, Strat (cam dese schimbări !), manevrele acestora sînt îndreptate în acțiunile defensive pe post de mijlocaș, iar în acțiunile ofensive, spre centru sau chiar spre extremă dreaptă. Judecînd după concepția modernă că înaintașii nu sînt legați de posturi și că trebuie să se demarce permanent și simultan, nu putem condamna pe jucătorii „extremă stîngă" ai Rapidului și ai altor echipe care joacă la fel, dar: de ce nu ajunge un alt atacant (tot prin demarcări simultane) pe post de extremă stîngă ? De ce nu încearcă să avanseze pe această „fișie" de teren un mijlocaș sau un fundaș lateral stîng ? Și, în sfîrșit, de ce să nu fie folosită toată lățimea terenului în desfășurarea acțiunilor de atac, știind că acesta este un principiu de bază care favorizează mărirea distanței dintre apărători și creează culoare mai largi, prin care să se pătrundă spre poarta adversă ?

Răspunsuri la aceste întrebări sînt multe, dar după cum la notările pozitive „a fost bun antrenamentul", la notările negative tot antrenamentul... fiindcă nu a fost complet și nici suficient îndrumat de antrenorii acestor echipe.

ATAC FRONTAL CU ORICE PREȚ

Jucătorii noștri uită că acțiunile pregătite au, uneori, mai multe șanse de izbîndă, în orice parte a terenului s-ar afla. Ei „socotesc" însă că e mai util să „arunce" mingea cît mai aproape de poarta adversă, bineînțeles pe sus, ca să poată depăși „pădurea de jucători". O parte din public este satisfăcută, fiindcă echipa favorită atacă „furibund", iar mingea se află la mare distanță de poarta ei. Și astfel, minutele se scurg, portarul și fundașii centrali adverși se remarcă permanent (fiindcă în general sînt înalți și, în plus, mingea le vine ca „pe tavă"), urmează consemnarea pseudo-ocaziilor ratate, invocarea ghinionului și neîntelegerea realistă a ineficacității.

Unii specialiști (sau numai presupuși) regretă că nu au în echipă un „buldozer", sau un „cap de pod", un înaintaș cu calități de „bombă atomică", cu ajutorul căruia să „spargă zidul" sau să „dărîme fortificațiile".

Eterna încurajare din tribune: „înainte !", sau „în adîncime !", este înțeleasă greșit la unele echipe. Ba, mai mult, unii cred că și la fotbal **„drumul cel mai scurt între două puncte este linia dreaptă".** Părerea noastră este că dacă ai în față un adversar, pasa în adîncime trebuie dată în așa fel ca să-l ocolească, și mijloace în acest sens sînt multe și binecunoscute. Dar ca să transmiți mingea în adîncime, cînd ai în față apărări aglomerate, manevrele tactice trebuie axate pe diagonală sau pe marginile terenului, creîndu-se învăluirea apărării și punerea ei pe picior greșit, prin mutarea centrului de greutate al acesteia. Considerăm că este mai utilă o centrare între grupul de apărători și portar sau o centrare înapoi. Acestea sînt ocazii adevărate de gol și nu eternele dueluri aeriene, din care nu au de cîștigat decît apărările.

Surprinzător, dar la unele jocuri, echipe fruntașe din fotbalul nostru au adoptat această concepție notată cu negru și, bineînțeles, rezultatul favorabil nu le-a surîs.

Așa a procedat U.T.A. în jocurile acasă împotriva lui Dinamo Bacău și a Rapidului, sau A.S.A. Tg. Mureș contra „U" Cluj și Crișul, sau Universitatea Craiova în jocul cu F. C. Argeș, și multe altele.

CITE UN SINGUR „OM DE GOL"

De ce ?

Pentru că ceilalți jucători se pregătesc mai puțin, pentru că ei consideră că salvatorul echipei este x sau y și deci ei se instituie în „creatori" și cu asta... basta.

Cauzele reale provin din felul cum se fac pregătirile pentru finalizare, ocolindu-se condițiile de dificultate (cu adversar, din unghiuri diferite, cu repetări numeroase etc.).

Lipsa de pregătire atrage după sine psihoza nefavorabilă. Apare imaginea eventualei ratări și a urmărilor sale (reproșuri, acuze) și atunci — firesc — lipsa de antrenament în finalizare, lipsa de răspundere și... în final, lipsa de realizatori.

Așa se explică că Dinamo București „trăiește" prin golurile lui Dumitrache, Universitatea Craiova prin Oblemenco, Rapid prin Neagu, Jiul prin Peronescu, F. C. Argeș prin Dobrin, sau, excepții rarissime, Steaua prin Tătaru și Voinea și Dinamo Bacău prin Daniel Ene și Dembrovschi.

Completăm că „omul de gol" poate fi accidentat sau lipsit de formă, sau că echipa adversă reușește prin marcaj „umbră", sau dublare la marcaj strict, să-l anihileze. Exemplificînd doar prin jocurile: Politehnica Iași — Dinamo București (privind tratamentul aplicat lui Dumitrache) sau Universitatea Craiova — Steaua (după 8—0 la București cu Dinamo Bacău, cînd Voinea—Tătaru II au fost lăsați să zburde !!), credem că argumentele pot constitui un semnal de alarmă pentru acele echipe care-și bazează eficacitatea numai pe așa-zisul „om de gol".

★

Au mai fost și alte puncte negre, dar scopul acestui articol nu este o contabilizare a lor. Ne-am propus să relevăm că, deși jocul multor formații din prima categorie a devenit mai elastic, mai conturat, conform personalității jucătorilor și concepțiilor tactice ale antrenorilor, s-au constatat și unele supralicitări ale personalității în dauna efortului colectiv. Iar folosirea unilaterală și stereotipă a unei singure idei tactice se transformă, cu timpul, în opusul său, devenind din armă eficace un balast.

Vintilă MARDARESCU
antrenor federal

Georgescu și Troacă (în tricouri cu dungi) își fac din plin simțită prezența sub coșul advers Foto: TH. MACARSCHI

SĂ DISCUTĂM DESPRE UNELE PROBLEME ALE CAMPIONATELOR

FOȘTII JUNIORI, ACTUALII SENIORI

Tot mai des, și cu vigoare din ce în ce mai mare, vedem evoluînd în echipele divizionare baschetbaliști pe care nu de mult îi remarcam în rîndul formațiilor participante la campionatele de juniori. **Dorin Dumitru, Pîrșu, Moisin, Gh. Roman** la I.E.F.S., **Răducel Martinescu, Ganea** la Politehnica Galați, **Georgescu, Popa, Troacă** la Politehnica București și mulți alții aduc baschetului nostru acel elan, sporul de prospețime de care se simte nevoia cam de multă vreme. Este o adevărată plăcere să vezi teamurile în care înfuzia de tineret s-a făcut mai pregnantă în ultima vreme (este drept, în unele locuri de nevoie, prin plecarea unor foști titulari), în care elemente talentate, cu reale perspective, au posibilitatea să joace în compania sau împotriva unor baschetbaliști mai experimentați, de la care nu au decît de învățat. Cu atît mai supărătoare apare prezența pe... banca rezervelor a unor proaspeți „absolvenți" ai junioratului, **Oczelak, Magoș** (la Steaua), **Bradu** (la Dinamo), tineri încă prea fragezi pentru a evolua într-o formație pretendentă la titlu, stau meciuri întregi și privesc cum foștii lor adversari direcți (pe vremea cînd erau juniori) JOACĂ ȘI PROGRESEAZĂ. Pentru că a juca, înseamnă a progresa. A sta pe banca rezervelor, înseamnă a fi condamnat dacă nu la plafonare, cel puțin la o întîrziere a realizării depline ca sportiv. Este drept, e o mîndrie să faci parte dintr-o echipă ca Dinamo sau Steaua. Dar unde este dorința de a te face cu adevărat util, de a urca efectiv și rapid spre vîrful piramidei ?

CE SPUN CLASAMENTELE ?

Similitudinea dintre clasamentele clasice ale diviziei A și cele ale trofeelor oferite de redacția ziarului nostru și de antrenorul Sigismund Ferencz este izbitoare. Chiar dacă ierarhia nu este respectată întocmai, grupele valorice sînt alcătuite aproape identic. Ceea ce înseamnă că, indiferent de formulă, criterii etc., valorile rămîn aceleași, fie că este vorba de fruntașe, fie că este vorba de deținătoarele locurilor mai puțin onorabile. Semnificativ este, însă, faptul că majoritatea formațiilor participante la principala dispută internă manifestă un vădit interes pentru a se clasa cît mai onorabil, dacă nu chiar pentru a cuceri cele două trofee. Din păcate, posibilitățile unor echipe sînt foarte reduse și rezultatele, pe lîngă că le coboară în clasament le dezvăluie defecțiuni grave în pregătire. Ne referim, îndeosebi, la aruncările libere, pe care toți antrenorii le consideră determinante (uneori) în obținerea unui rezultat favorabil, dar majoritatea dovedesc că și-au însușit doar partea „teoretică" a problemei, cea practică fiind încă o perspectivă. Sau, poate, sînt și alte motive ca, de pildă, transformările radicale petrecute în sînul unei echipe, ceea ce firește, coboară temporar nivelul eficacității. Oricum, în „Cupa eficacității" (care va reveni, la sfîrșitul campionatului, lotului cu cel mai bun procentaj la aruncările libere) înregistrăm cifre alarmante: unele echipe („U" Cluj, Constructorul București) au realizat mai puțin de jumătate din numărul aruncărilor libere de care au beneficiat, altele (Voința Brașov, Progresul București, Mureșul Tg. Mureș, Crișul Oradea) cu puțin peste 50 la sută. Ce e de făcut ?

„CAPACELE"

Mărturisim că am fost plăcut impresionați de aplauzele publicului la unele faze de apărare, mai precis la execuția unor „capace" (termenul, extrem de simplu și de propriu, este tot o creație a spectatorilor) în cursul unor jocuri din divizia A. Faptul s-a petrecut nu o dată și tocmai repetarea aprecierii de către cei din tribune pentru un element de tehnică, dificil în primul rînd prin concentrarea și viteza de reacție solicitate executantului, i-a pus în situație jenantă pe unii arbitri. Este vorba, ați înțeles desigur, de acei arbitri (și, din păcate, sînt mulți) care, nesocotind eforturile unui jucător, depuse absolut în limitele regulamentului, îl penalizează cu o promptitudine dezarmantă. La prima vedere, faptul pare minor. Dar, în realitate, acest mod de a trata „capacele" este pur și simplu o frînă în progresul baschetului. „Capacul", departe de a fi o noutate, a devenit un procedeu tehnic utilizat frecvent în întrecerile internaționale. Fiind împiedicați să-l aplice în meciurile din campionatul țării, baschetbaliștii noștri pierd posibilitatea de a-l exersa în condiții de joc. Logica este de-a dreptul infantilă. Dar nu și pentru arbitrii români care nici în acest sezon nu au reușit să deosebească un „capac" de un fault. Și cînd te gîndești că nu mai departe decît astă toamnă ei au participat la o consfătuire în care au fost dezbătute problemele esențiale ale arbitrajului în baschet... Chiar nu se poate face nimic pentru ca acest element de tehnică modernă — „capacul" — să-și intre în drepturi ?

D. STANCULESCU

CONSTELAȚIA MEXICANĂ

3. URUGUAY: campioana mondială din 1930 și 1950 va fi marele out-sider în 1970?

● Urmașii lui Varela și Schiaffino sînt jucători de certă valoare ● Marea speranță — alături de Brazilia — a suporterilor sud-americani ● O echipă tînără dar bine rodată ● Adepți ai stilismului nu ai forței

Uruguay ! Iată un nume care ne evocă prima expediție transoceanică a reprezentativei noastre și debutul său în campionatul mondial de fotbal. Era, în urmă cu patru decenii, după congresul ținut de F.I.F.A. la Barcelona, în mai 1929, cînd forul suprem al fotbalului a acordat Uruguayului organizarea primului campionat mondial. În anul următor, statueta de aur cizelată de un maestru al orfevreriei franceze — Abel Lafleur — era debarcată cu mare grijă la Montevideo, unde avea să rămînă pînă în 1934 căci prima ediție a C.M. s-a încheiat cu succesul fotbaliștilor din Uruguay. În turneul final al competiției, gazdele n-au întîmpinat o rezistență mai fermă decît din partea fotbaliștilor peruvieni, învinși la limită (1—0), apoi au realizat victorii comode în fața echipelor României (4—2), Iugoslaviei (6—1) și Argentinei (4—2).

N-a fost o surpriză acest succes al uruguayenilor pentru că evoluția lor în turneele olimpice din 1924 (Paris) și 1928 (Amsterdam) îi recomanda drept principali candidați la statueta de aur care avea să se numească, apoi, Cupa Jules Rimet.

În echipa Uruguayului jucau cîteva celebrități ale epocii: fundașul (și totodată căpitanul echipei) Nazzasi, un virtuoz al degajărilor lungi și cu adresă, acrobaticul mijlocaș central Andrade, rapizii atacanți Scarone (antrenor al lui Real Madrid din 1950 pînă în 1952), centrul atacant Castro și interul stînga Cea (autor a 5 goluri în turneul final al C.M. din 1930).

Absentă de la turneele finale ale C.M. din 1934 și 1938, echipa Uruguayului avea să cucerească, în 1950, pentru a doua oară, titlul de campioană a lumii, învingînd în meciul hotărîtor, pe marea favorită a ediției respective, reprezentativa Braziliei care dispunea de o adevărată „tripletă de aur": Zizinho, Ademir, Jair. Reprezentativa Uruguayului dispunea, totuși, și ea de cîteva elemente de mare valoare (chiar dacă faima lor nu a avut un ecou atît de larg ca a brazilienilor). Era, în primul rînd, căpitanul echipei, Varela, un excelent stoper, supranumit „căpitanul neîmblînzit", alături de care se impusese în sobrul său coleg de compartiment Andrade, agilul portar Maspoli, bine inspiratul inter Schiaffino și rapida extremă Ghiggia.

În preliminariile actualei ediții a C.M., Uruguay a făcut parte din grupa a XII-a împreună cu Chile și Ecuador. Fotbaliștii Uruguayului au debutat la 6 iulie 1969 — cu o victorie în deplasare întrecînd cu 2—0 reprezentativa Ecuadorului. O săptămînă mai tîrziu, jucînd cu 11-le chilian, tot în deplasare, uruguayenii n-au reușit decît un meci nul (0—0). Peste încă o săptămînă, Uruguayul obține o victorie la limită (1—0) în fața echipei Ecuadorului pentru ca la 10 august, în ultimul său meci, să dispună și de Chile (2—0) asigurîndu-și un substanțial avans în clasament.

★

Se spune că fotbalul din Uruguay trece prin lungi perioade de somnolență după care revine — cu puteri înzecite — în fruntea soccerului mondial. Terminînd neînvinsă faza preliminariilor, echipa Uruguayului a trezit mari speranțe printre suporterii săi care o cred capabilă de un rezultat mare. Lotul său împletește tinerețea cu experiența. Vechilor idoli le-au urmat alți jucători talentați, mulți dintre ei cu o reputație bine stabilită ca: portarul Mazurkiewicz, apărătorii Ubinas și Goncalves, mijlocașul Caetano, atacanții Rocha, Cubilla și Silva.

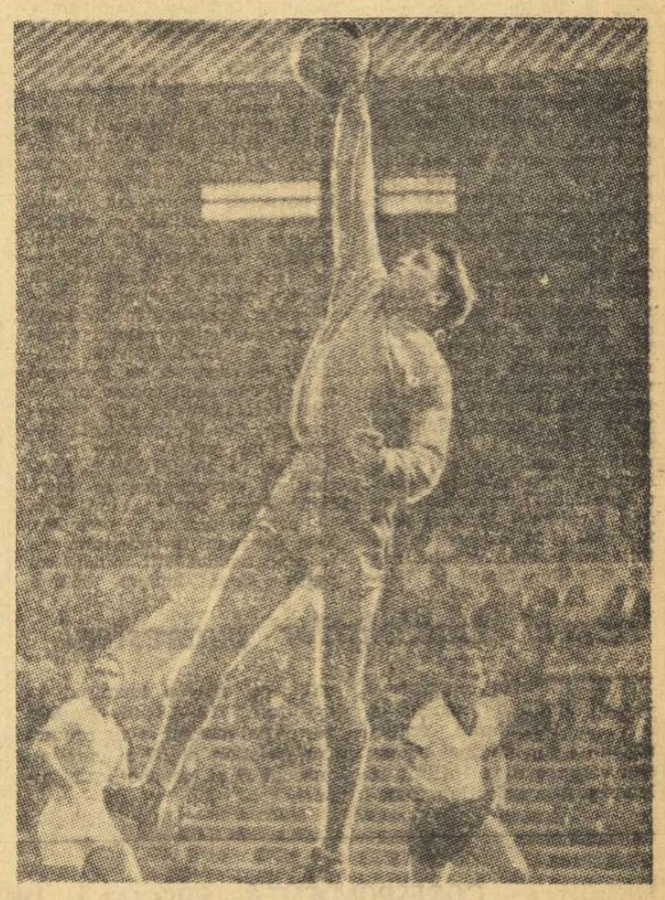

Ladislau Mazurkiewicz, un portar sigur pe sine, care va face să se vorbească mult despre el în Mexic

Antrenor: Eduardo Hohberg

Lot utilizat: Mazurkiewicz; Ubinas, Goncalves, Ancheta, Matosas, Caetano; M. Castillo, Cortes, Bareno; Rocha, Zubia, S. Silva, H. Silva, Forte, Acuna.

PALMARES

C. M. 1930 (URUGUAY)
Uruguay—Peru 1—0;
Uruguay—ROMÂNIA 4-0;
Uruguay—Iugoslavia 6—1;
Uruguay—Argentina 4—2.

C.M. 1950 (BRAZILIA)
Uruguay—Bolivia 8—0;
Uruguay—Spania 2—2;
Uruguay—Suedia 3—2;
Uruguay—Brazilia 2—1.

C.M. 1954 (ELVEȚIA)
Uruguay — Cehoslovacia 2—0; Uruguay—Scoția 7—0;
Uruguay—Anglia 4—2;
Ungaria—Uruguay 4—2;
Austria—Uruguay 3—1.

C.M. 1962 (CHILE)
Uruguay—Columbia 2-1;
Iugoslavia—Uruguay 3—1;
U.R.S.S.—Uruguay 2—1.

C.M 1966 (ANGLIA)
Anglia—Uruguay 0—0;
Uruguay—Franța 2—1;
Uruguay—Mexic 0—0; R.F. a Germaniei—Uruguay 4-0.

Specialiștii sud-americani afirmă că în cazul în care actuala ediție a C.M. va însemna un triumf al tehnicii asupra forței, atunci fotbalul uruguayan ar urma să joace un rol important în ultimul act al marii competiții. Cel puțin așa se speră în țara care a găzduit prima ediție a „mondialelor".

Dinamo Bacău – Kilmarnock

(Urmare din pag. 1)

„Johnny Walker", dar mica localitate este cunoscută și apreciată, deopotrivă, pentru întreprinderile sale de mașini agricole și de țesut covoare. Ceea ce ni se pare interesant este că la o asemenea relativ redusă populație, Kilmarnock dispune de un stadion de 30 000 locuri (Rubgy Park) și de o echipă de fotbal atît de redutabilă, care are peste 8 000 de membri susținători.

Pentru partida de miercuri, după cum ni s-a spus, amatorii de fotbal din oraș manifestă un viu interes și în pofida vremii nefavorabile (ploaie și lapoviță) organizatorii speră să facă o bună rețetă. Dinamo Bacău se bucură aici de o frumoasă apreciere, nu numai datorită performanței sale de a se califica în turul III al Cupei europene a tîrgurilor, ci și pentru că reprezintă fotbalul unei țări care va participa la turneul final al C.M. Semnificative în acest sens sînt și declarațiile pe care ni le-a făcut antrenorul echipei Kilmarnock, Walter Mc. Crae: **„Echipa României, spunea el, a avut adversari foarte puternici în grupa sa. Intrecîndu-i și calificîndu-se pentru turneul din Mexic ea a dovedit că fotbalul din țara dv. are un standard foarte bun".**

Solicitîndu-i părerea în legătură cu partida de mîine (n.r. azi) interlocutorul nostru, care s-a dovedit în timpul discuției foarte bine documentat asupra echipei din Bacău, fiind, printre altele, la curent și apreciind victoria acesteia în ultima etapă de campionat, ne-a spus: **„Meci foarte dificil pentru Kilmarnock, căreia sorții i-au destinat un adversar demn de tot respectul. Trebuie să ne jucăm șansa aci, pe teren propriu, fiindcă îmi dau seama că la Bacău nu putem spera în victorie".**

În etapa de sîmbătă a campionatului scoțian, Kilmarnock a primit vizita echipei V. Motherwell pe care n-a putut-o învinge, obținînd doar 2—2. În vederea partidei cu Dinamo Bacău, gazdele nu au făcut o pregătire specială, jucătorii au fost lăsați liberi, ei prezentîndu-se doar la antrenamentul efectuat azi dimineață (n.r. ieri) și vor veni mîine (n.r. azi) la stadion, cu circa două ore înainte de începerea meciului. Antrenorul Mc. Crae a anunțat că va folosi în acest joc următoarea formație: Mc. Laughlan — King, Dickson, Gilmoor, Mc. Grory, Beattie, Mc. Lean, Mathie, Morrison, Waddel, Cook.

Antrenorul Valeriu Neagu ne-a declarat că este încrezător în posibilitățile echipei sale în ciuda dificultății partidei. **„Știm că Kilmarnock are extreme bune și vom căuta să le anihilăm. Ne vom apăra organizat dar nu vom ezita să trecem la atac pentru că adversarii noștri par a avea o apărare destul de penetrabilă. Sper mult în jocul mijlocașilor, de ei va depinde în mare măsură rezultatul"** — ne-a spus antrenorul băcăuan. Iată și formația preconizată: Ghiță — Comănescu, Nedelcu, Velicu, David (Kiss), Vătafu, Duțan, Pană, Dembrovschi, Ene D., Băluță.

Partida, care va începe la orele 19,30 (ora Bucureștiului 20,30), va fi condusă de arbitrul belgian Francis Rion.

FLACĂRA MORENI A RĂMAS FĂRĂ ANTRENOR

După 7 ani de activitate rodnică la echipa divizionară B Flacăra Moreni, antrenorul Virgil Blujdea, expirîndu-i contractul, a renunțat la conducerea acestei formații.

În ultima săptămînă, Virgil Blujdea s-a numărat printre elevii cursului de perfecționare organizat de F.R. Fotbal și probabil că nu vor trece multe zile pînă cînd acest apreciat antrenor va prelua conducerea unei alte formații divizionare.

FIȘIER DIVIZIA A

Nu poți consemna — chiar statistic — desfășurarea campionatului, fără să cuprinzi în aceasta și contribuția „cavalerilor fluierului", a căror evoluție este și ea hotărîtoare la creșterea nivelului partidelor de fotbal. În cele ce urmează ne vom referi numai la conducătorii de joc care au „oficiat" la centru.

● Din totalul de 44 de arbitri desemnați de Biroul F. R. Fotbal în lotul A (17 din Capitală și 27 din restul țării), numai 38 au condus cele 120 de partide disputate în turul campionatului. Dintre aceștia, 14 sînt din București și 24 din provincie.

● Nu au condus nici un joc: Al. Pîrvu, Cornel Popa, Mircea Sadoveanu (București), T. Leca (Brăila), Gh. Manole (Constanța) și E. Bucșe (Sibiu).

● De subliniat că în acest tur de campionat nu s-a apelat la nici un arbitru străin.

● Reamintind că cronicarii noștri au acordat arbitrilor note (stele) de la 1—5, consemnăm cu satisfacție faptul că totalul stelelor (506), raportat la numărul partidelor (120), dă un coeficient mediu de 4,23 stele de meci, ceea ce, desigur, este îmbucurător.

● Cele mai multe jocuri le-au condus A. Bentu și V. Dumitrescu — București (cîte 6 jocuri); urmează N. Rainea — Bîrlad, Gr. Birsan — Galați, N. Cursaru — Ploiești, V. Pădureanu, Gh. Popovici, N. Petriceanu, Gh. Limona — București (cîte 5 jocuri); S. Mureșan — Turda, O. Comșa — Craiova, I. Ritter — Timișoara, E. Vlaiculescu — Ploiești, C. Nițescu — Sibiu, Z. Drăghici — Constanța, A. Rădulescu — București (cîte 4 jocuri); C. Petrea, C. Bărbulescu, N. Mihăilescu — București, M. Rotaru — Iași, I. Rus — Tg. Mureș, O. Anderco — Satu Mare, P. Sotir — Mediaș, Șt. Bîrăescu — Timișoara, Al. Alexe — Rm. Vîlcea (cîte 3 jocuri); Al. Toth și M. Bădulescu — Oradea, D. Isăcescu și I. Hrisafi — București, V. Liga — Galați (cîte 2 jocuri); au condus doar cîte un joc: Gh. Vasilescu I, C. Dinulescu și Ilie Drăghici — București, Pop Gavrilă — Brașov, I. Opriță — Arad, A. Macovei — Bacău, V. Topan — Cluj, I. Boroș — Timișoara.

● Media cea mai mare de stele a realizat-o N. Petriceanu, notat la toate cele 5 partide cu cîte 5 stele ! Îi urmează: V. Dumitrescu (4,83 stele de joc). V. Pădureanu, Gh. Limona, Gh. Popovici (4,80), O. Comșa, C. Nițescu, E. Vlaiculescu, I. Ritter, A. Bentu (4,50), N. Rainea (4,40), S. Mureșan (4,25), Gr. Birsan, N. Cursaru (4,20), A. Rădulescu, Z. Drăghici (4).

● Arbitrii care au condus doar cîte un joc au fost notați: Ilie Drăghici cu 5 stele, Pop Gavrilă și I. Boroș — 4, V. Topan, C. Dinulescu și Gh. Vasilescu — 3, A. Macovei — 2 și I. Opriță — 1 !

● Cel mai mare număr de stele primite de arbitri s-a înregistrat în etapa a XIV-a: 38. În această etapă, arbitrii C. Petrea, Gr. Birsan, A. Bentu, E. Vlaiculescu, Șt. Bîrăescu, Gh. Popovici și V. Dumitrescu au primit cîte 5 stele și Al. Alexe 3.

Tragerile Revelionului 1970

Administrația de Stat Loto-Pronosport organizează în zilele de 1 ianuarie 1970 concursul special Pronoexpres al Revelionului, iar în ziua de 2 ianuarie 1970, tragerea specială Loto a Revelionului, care atribuie participanților premii în autoturisme, excursii și bani.

Participînd la tragerile speciale Loto și Pronoexpres ale Revelionului 1970 puteți cîștiga în număr NELIMITAT: excursii în Japonia („Expo '70"), Mexic (cu prilejul Campionatului mondial de fotbal 1970), Italia, Turul Bulgariei, Turul Austriei, Belgrad — Budapesta — Sofia, și autoturisme: Dacia 1300, Dacia 1100, Moskvici 408 cu 4 faruri și radio, Skoda 1000 M.B., Trabant 601 și numeroase premii în bani.

Amănunte la agențiile Loto-Pronosport.

● În plin sezon de iarnă meciurile din campionatul italian continuă cu... surprize pentru participanții la Pronosport. Duminică 14 decembrie au „apărut" 5 de „2" și 4 de „x", semne ce au adus participanților premii substanțiale.

Publicăm mai jos meciurile cuprinse în programul concursului Pronosport nr. 51 din 21 decembrie 1969: I. Bari — Cagliari, II. Bologna — Torino, III. Juventus — Lazio, IV. Lanerossi — Brescia, V. Milan — Fiorentina, VI. Napoli — Internazionale, VII. Roma — Palermo, VIII. Verona — Sampdoria, IX. Cesena — Catania, X. Como — Reggiana, XI. Livorno — Mantova, XII. Modena — Pisa, XIII. Regina — Varese.

● Tragerea concursului Pronoexpres de astăzi va avea loc în București în sala Clubului Finanțe-Bănci din str. Doamnei nr. 2, cu începere de la ora 19,00.

Tragerea va fi radiodifuzată.

PREMIILE CONCURSULUI PRONOSPORT Nr. 50 DIN 14 DECEMBRIE 1969

Categoria I (11 rezultate): 6,7 variante a 12.604 lei;

Categoria a II-a (10 rezultate): 105,4 variante a 961 lei;

Categoria a III-a (9 rezultate): 739,9 variante a 205 lei.